

Bohoslužby o prázdninách 2018 ve farnosti Benátecké

Vzhledem k mým studijním povinnostem budu v červenci mimo farnost, v srpnu pak budu čerpat dovolenou. Prosím, přijměte s pochopením nutné omezení bohoslužeb. Po dobu mé nepřítomnosti mne budou zastupovat kněží staroboleslavští v čele s Jeho milostí, paterem Liborem Bulínem, proboštem staroboleslavským.

Střídání horní-dolní je vzhledem k poutím pozměněno! V neděli vždy mše sv. v 10 hod. v Benátkách n. Jiz.

Červenec

Neděle 1.7., 15.7., 22.7.* a 29.7. v 10 hod. Benátky n.J., kostel sv. Máří Magdalény (* poutní slavnost v kostele sv. Máří Magdalény)

Pátek 6.7. v 18 hod. kostel sv. Máří Magdalény, první pátek v měsíci, od 17:30 hod. zpovídání, po mši svatě litanie k Nejsvětějšímu srdci Ježíšovu

Neděle 8.7. v 10 hod. Benátky n.J., kostel Nanebevzetí Panny Marie

V týdnu 23.-28.7. mše svaté dle obvyklého pořádku

Neděle 29.7. v 8:30 hod. Předměřice n.J., kostel sv. Jakuba (poutní slavnost)

Pondělí 30.7. v 6:30 hod. kostel sv. Máří Magdalény (latinská)

Srpen

Pátek 3.8. v 18 hod. kostel sv. Máří Magdalény, první pátek v měsíci, od 17:30 hod. zpovídání, po mši svatě litanie k Nejsvětějšímu srdci Ježíšovu

Neděle 5.8. v 10 hod. Benátky n.J., sv. Máří Magdaléna

Neděle 12.8., 19.8.* a 26.8. v 10 hod. Benátky n.J., kostel Nanebevzetí Panny Marie (* poutní slavnost v kostele Nanebevzetí Panny Marie)

Od 20.8. mše svaté dle obvyklého pořádku

Poutní pozvání

O prázdninách slavíme v naší farnosti hned tři poutní slavnosti: ve farním kostele sv. Máří Magdalény (22.7.) letos připadá právě na neděli, sv. Jakuba (25.7.) v Předměřicích n. Jiz. (slavit ji budeme v neděli 29.8.) a Nanebevzetí Panny Marie

(15.8.) ve Starých Benátkách, kterou budeme slavit v neděli 19.8. Budete-li o prázdninách doma, neváhejte a udělejte si malou pouť do kostela, který znáte (nebo neznáte), s úmyslem prosit o přímluvu patrona/nku místa, aby nám vyprosili u Hospodina milost obrácení a setrvání v dobrém až do konce. *P. Marek*

Neprodejný občasník římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou, Ladislava Vágnera 70/9, CZ 294 71 Benátky nad Jizerou I, IČ: 48680591; č.ú. ČS: 482350379/0800; www.farnostbenatky.cz; Redakční rada: P. M. Miškovský (tel.: 724 550 009, e-mail: marek.miskovsky@gmail.com).

NOVINY FARNÍ RODINY

Občasník římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou

Slavnost Narození sv. Jana Křtitele

6/2018 (N° 13) 24. června 2018

Svatojánské pozdravení

Postěžovala si jedna starší žena, že ji děti nezdraví... ani ty, co ji znají z kostela. Můj dědeček říkával, že jsou nevychovaní (čímž nevím, zda myslel děti, nebo jejich rodiče). Za našich mladých let jsme takovým říkali různě, ale některé – ty co nezdravily nikdy a nikoho – jsme nazývali „nezdravič zásadní“.

Pozdrav je prvním kontaktem, kterým začínáme komunikaci. Na pozdravu, jeho tónu tak záleží, jakým směrem se bude další rozhovor ubírat. Je pravda, že dnes mnozí komunikují pomocí *sms*, kde v rámci „úspornosti“ pozdrav vynechávají. Bohužel se tak může stát, že komunikace skončí dříve, než začala. Říkám bohužel, přestože si někteří právě tímto způsobem přejí, aby ani nezačala. Setkáváme-li se, kontakt začíná tím, že se objvíme, i když se schováváme třeba za mobilní telefon (jako „pštros“: nevidím (a neslyším), a proto jsem neviditelný). Jako každé jiné dovednosti, i komunikaci se musíme (na)učit a často i když (právě když) se nám nechce. Jinak se může stát, že až jednou objvíme svou lásku, své štěstí, nebudeme ho/ji schopni oslovit, protože to nebudeme umět.

Nechme stranou v této chvíli slušnost, etiketu a zvyklosti ve zdravení, pozdravech a oslovování (o tom v jiných člancích), ale vezměme pozdrav jako ohlášení se, jako vstup do přítomnosti druhého.

Maria vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým (Lk 1,40-41) a velebila Boha.

Pozdrav je předání zásadní informace o nás – čeho jsme plni (radosti, smutku, zloby, štěstí, ... milosti Ducha svatého) – a vyjádřením vztahu (postoje) k druhému i ke světu. Nepozdravení je tak též poselství.

Slavíme slavnost narození sv. Jana Křtitele – spolu s Pannou Marií jediných lidí, jejichž narození pro svět Církev slaví. (U všech ostatních slavíme smrt, *dies natalis* – zrození pro nebe.) Jejich setkání – už pozdravem – bylo pohnutkou pro radost a naplnění Alžběty Duchem svatým. Stejně tak i náš pozdrav má být prvním evangelizačním počinem na cestě k duším našich bratří a sester. Vždyť jim spolu s Marií máme přinášet Spasitele, Ježíše Krista!

A jak zdravit? Jakými slovy? Zdvořilými, radostnými a situaci přiměřenými. Vždy však zřetelně, nahlas a s úsměvem.

God bless You! *fr. Marek*

ROZHOVOR

Dvakrát jsme chtěli ve farnosti oslavit jeho kulaté narozeniny, ale nepodařilo se to pro jeho recidivující oboustranný zápal plic. K rozhovoru se mi podařilo „ulovit“ Milana Vaška...

Narodil se v Brně, ale záhy se rodina přestěhovala do Pardubic. Po vojně pracoval jako dětský chirurg v Pardubicích, později jako všeobecný chirurg se zaměřením na traumatologii ve Vysokém Mýtě a v Moravské Třebové.

Pro alergii na gumové rukavice musel zanechat medicíny a tak se stal manažerem ve farmaceutickém průmyslu. Do Benátek přišel v roce 2006. Dnes částečně pracuje pro Charitu ČR. Díky této práci ve středu Prahy měl možnost denně navštěvovat bohoslužby u Panny Marie Sněžné u františkánského kláštera, a tak se po nějakém čase rozhodl vstoupit do noviciátu Sekulárního františkánského řádu.

Co to znamená být ve třetím řádu františkánů?

Mělo by se žít podle řehole schválené papežem Pavlem VI z roku 1978: Žít dobrý křesťanský život podle příkladu sv. Františka z Asissi, chodit pravidelně ke svátosti smíření, mít podíl na liturgické modlitbě církve (breviář nebo jeho nahrazení), nosit viditelně znamení kříže ve formě řeckého písmene Tau, což je znamení obrácení a pokání a jímž se podepisoval již sv. František, dále docházet na setkání společenství, do kterého jsem byl přijat a přispívat na provoz SFR.

Jsem trochu zklamán, že spousta terci-

ářů ani již takto okleštěnou řeholi nedodrží a jejich disciplína je špatná.

Je nějaká spiritualita, řád nebo hnutí v církvi, která tě přitahuje nebo je ti blízká?

Je mi blízký sv. Josemaría Escrivá a jím založená prelatura Opus Dei – svými myšlenkami, zasvěcováním se prací a zasvěcováním práce Bohu, konzervativním přístupem k bohoslužbám a k modlitbám a k životu. Pak mě lákají augustiniáni, protože sv. Augustin zahrál velkou roli v mém životě a dá se říci, že mě přivedl k víře.

Začátek tvé víry?

Když jsem byl malý, naučila mě maminka základní modlitby, ale rodiče do kostela nechodili. V mládí jsem žil poměrně divoký život, který měl k evangeliu daleko... Až na vojně mi dal kolega Milda Jelínků (dnes můj biřmovací kmotr) obrázek sv. Augustina se známým výrokem: „Nenalezne duše má klid, Pane, dokud nespočine v tobě“. Ten mě na vojně k víře přitáhl. Tenkrát to byl taky tak trochu protest v socialistické armádě... Když jsem se vrátil z vojny, zase ta víra téměř skončila. Chodil jsem do kostela, ale ani svátosti jsem nepřijal. Teprve před třemi roky jsem byl biřmován – to byl takový můj návrat k víře, přijetí této svátosti mělo nesmírný vliv na můj růst ve víře k Bohu. Zapřičinila se o to také náhoda, že jsem potkal svého bývalého spolužáka z medicíny Vojtu Nováka, který mě k víře znovu nastartoval. Čistě náhodou jsem četl (Ne)Katolický týdeník a tam byla zpráva, že MUDr. Vojtěch Novák nastupuje jako kaplan do Vlašimi. Říkal jsem si: „To není možné, toho znám! Ten se mnou studoval!“ Tak jsem mu zavolał a byl to on! Nechal medicínu a stal se knězem. Mimochodem jeho já-

protože tam zvlášť zažil Boží blízkost, jiný ji zvlášť zažívá na mariánských pouťích... Někomu je blízká služba nemocným, jiný rád pracuje s dětmi, další se seniory... Zkrátka jsme každý jiný, jsme různí, máme různé poslání...

Dle mých zkušeností z rodičovství – Bůh nás každého miluje jedinečně a tak nejvíc, jak to jde. Dokáže se povznést nad naše omyly a chyby, rychle odpouští, když vidí upřímnou lítost. Zná nás nejlépe – neodsuzuje nás, protože jsme Jeho. Jediné, čím bychom ho opravdu ranili, je lhostejnost vůči Němu nebo přímo odmítání vztahu s Ním. Není důvod si závidět, žárlit na sebe jako často v rodině mezi sourozenci – hádat se o „drobnosti“, z kterých jsme schopní udělat „velblouda“.

Pokud chceme vytvářet rodinu – tedy farní – hledejme, co nás spojuje, co je opravdu důležité, modleme se za sebe, obohacujme se navzájem svými názory (pokud je máme :-)) a nechme druhým svobodu být jedineční.

„Maminka je doma!“ Děti všeho nechají, běží ke dveřím, postaví se do řady. Maminka vejde obtěžkána taškami a údivem otevře pusu. Děti jednohlasně pronesou: „Dobrý den, maminko!“ Potom jedno po druhém políbí mamince ruku, opět se postaví do řady a jednohlasně pronesou: „Jsme rádi, že jsi doma. Moc jsme se na tebe těšili.“ Maminka lapá po dechu. Všechny její děti jsou stejně oblečené, stejně učesané, jen ty tváře... Ale to už se našťestí probouzí.

Jiřina Botošová

Poutníci

Každý z nás je poutníkem – k věčnosti – a krom toho i po cestách pozemských. O prázdninách možná o něco více, nebo alespoň trochu jinak. Můžeme si dovolit putovat i na poutní místa, putovat pěšky,

Náboženství,

aneb co bylo a co se chystá...

Pomalou končí školní rok 2017/2018... V tomto roce se děti scházely na faře na náboženství ve dvou skupinách. Starší děti (12-15 let) ve středu od 16 hodin a mladší děti (8-11 let) ve čtvrtek od 16 hodin. V hodinách náboženství se věnujeme různým tématům – starozákonní dějepřevě, svatým, liturgickým událostem, historii církve, ale taky se modlíme, občas hrajeme hry, povídáme si... Sem tam se scházíme i o víkendech, taky jsme spolu strávili část jarních prázdnin...

V příštím školním roce by měla vzniknout také skupinka pro nejmladší děti (4-7 let), kterých je v naší farnosti „požehnané“ :-)) a skupinka zpívajících a na hudební nástroje hrajících dětí – taková „dětská schola“. Pokud se zadaří najít společný čas, scházely by se všechny skupiny v jednom dni (uvažuje se nejlépe středa, případně úterý nebo čtvrtek). Program by mohl vypadat takto: sraz nejmladší a prostřední skupiny v 16,30 hod., společná modlitba a slůvko na určité téma, pracování ve skupinkách, 17,15 hod. příprava na mši sv. (návčik zpěvu, příprava liturgického prostoru...), společná mše sv., po mši setkání nejstarší skupiny.

Pokud tedy máte zájem, aby vaše dítě navštěvovalo některou skupinu, je potřeba co nejdříve vyplnit přihlášku (viz. farní www stránky), abychom věděli s kým počítat... Termíny a časy se budou ještě řešit a doladovat...

J.B.

prožít vydanost cestě a setkáním...

Staňte se nástrojem na cestě druhých, přijměte poutníky mladoboleslavské na cestě Božího milosrdenství do Slavkovic. Přijďou do Benátek n.J. v sobotu 21.7.

Více v neděli 1.7. a na www.pout.cz

ztráta čichu i chuti, během čtvrt hodiny mi zduřel nos, jako když máš rýmu. Pak to přešlo, objevil se kašel, pak horečky a skončil jsem ve špitále. Snažím se tuhle nemoc dát Bohu, i když je to těžké. Snažím se to brát jako dar Páně na přimluvu sv. Augustina. Vždyť jen podíl na Kristově kříži nás přece může přivést ke spáse. Myslím si, že pořád jsme daleko víc dlužní Kristu ukřižovanému, než Kristu oslavenému. Je to ale velmi obtížné to takto přijmout. Když máš vysoké horečky a nikdo vlastně neví, jak to léčit, jak to bude pokračovat... Je to zvláštní nemoc. Nevěděli a dosud nevědí, co se mnou

dělat. Vloni v létě to chvíli vypadalo, že umřu. A v té situaci bylo skutečně obtížné to úplně předložit Pánu. Jo, kdybychom měli víru alespoň jako to hořčičné zrnko!

Však jsme se za tebe modlili!

Hodně lidí se za mě modlilo – děkuju. Takže moc teď neplánuju.

A čeho bych chtěl dosáhnout ve víře? Znáš ten začátek modlitby papeže Klementa XI.?

„Pane, dej ať věřím pevněji, doufám odevzdaněji, miluji vroucněji a lituji účinněji...“

Děkuji za rozhovor. J.B.

Zprávy z farní zahrady

Farní zahrada už téměř rok slouží dětem z lesního klubu Mondík. Schází se tu vždy v pondělky, úterky a středy od osmi do šestnácti hodin. Dopolední čas většinou tráví objevováním zajímavostí mimo zahradu, nejčastěji v zámeckém parku. Po obědě děti odpočívají na zahradě při pohádce a klidových činnostech. Poté se plně věnují zahradě, která jim skýtá neřeberné množství aktivit jako třeba pozorování, prolézání, vylézání, přelézání, běhání, stavění, houpání, trhání... apod.

Nedávno na farní zahradě přičiněním rodičů vyrostl plot – odděluje zahradu od zámeckého parku. V blízké budoucnosti by do zahrady měl přibýt "lodní kontejner", který po úpravě bude sloužit jako zázemí pro děti v zimních měsících.

O lesní klub je v poslední době velký zájem, svědčí o tom fakt, že kapacita na příští školní rok je již plně obsazena a dokonce přibývá zájemců, na které už se ani nedostalo.

Jsmo vděční, že můžeme farní zahradu využívat a pomaličku "zútulňovat" a děkujeme všem, kteří nás – třeba i jen myšlenkou – podporují... Díky!

Za Mondík J.B.

Chvála různosti

„Maminka je doma!“ Děti všeho nechají a běží k mamě. Nejstarší Vojta jí odebírá tašky z rukou a dává jí pusku na tvář. Tříletá Verča mámě pevně obejmě pravou nohu a dožaduje se velké pusy, kterou hned dostává. O něco starší Tereška skáče radostí a skanduje: „Maminka! Moje zlatá maminka!“

Když se maminka posadí na židli, všichni se kolem ní shromáždí a jeden přes druhého vypráví, co prožili, když tu nebyla. A maminka naslouchá tomu štěbetání a šťastně se usmívá...

Když jsem naposled pročetla farní noviny, uvědomila jsem si, jak jsme různí. Každý z nás už něco s Bohem prožil, ale každá ta zkušenost je jiná. Někdo se považuje spíše za konzervativce, jiný za liberála či demokrata. Někdo rád „čte“ Kodeta, jiný Saraha... Někomu je blízký papež Benedikt, jinému František, někdo vzpomíná na Jana Pavla II. – „To byl, panečku, papež!“ Někdo se hlásí k charismatickému hnutí, jiný k hnutí fokoláre, někomu je dobře v komunitě Blahoslavenství, jiný nedá dopustit na Modlitby matek... Někdo rád jezdí do Medžugorje,

henské svěcení bylo vidět, když náš bratr Marek promítal video o Jaroslavu Zrzavém... Říkám „bratr“ Marek, protože kněze neoslovuji „otče“. Otce přece máme jen jednoho a ten je v nebesích. Ale bratry a sestrami v Kristu jsme přece všichni, nebo ne? Vojtěch je teď vikářem v Rakovníku.

Mám rád konzervativní kněží, kteří se způsobem bohoslužby co nejvíce přibližují tradičnímu tridentskému ritu, často slouží „ad orientem“, nebojí se sloužit mši svatou v latině, atd. Z toho také vyplývá, že z církevních autorit mi jsou blízcí například kazašský biskup německého původu Athanasius Schneider – každému doporučuji přečíst si jeho knížku Corpus Christi – dále kardinálové Burke a Sarah a hlavně náš emeritní papež Benedikt XVI.

Čím myslíš, že to je, že tíhneš k tomu konzervatismu?

Nevím, možná nejsem zrovna na nějaké shromažďování a na ta dnes tolik populární „společa“, kde se chvíli modlí za spoustu někdy nepodstatných věcí a potom se pije kafe a pojídají se chlebičky. Podle mě bychom se měli modlit především za to, abychom dostali, co potřebujeme pro naši spásu a abychom to taky dokázali unést! Dále za lásku k Bohu i bližnímu a za boží milost. To stačí. Vždyť i Pán Ježíš nás přece jasně učil, jak se máme a naopak nemáme modlit. I když jako mladý jsem hodně jezdil s lidmi, žil v kolektivu, závodně sportoval. Ale čím jsem starší, tím mám radši samotu. Mám rád ticho. Hluk je ďábelská věc!

Považuješ se za introverta?

Pomalu jo. Myslím si, že ano. Asi ne úplně čistého, ale inklinuji k tomu. Mám rád liturgii a adoraci daleko víc než nějaká charismatická shromažďování a takové věci.

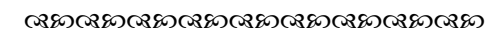
Jak odpočíváš?

Čtu něco, prakticky jen křesťanské knihy. Trávím čas se psy. Prakticky se nedívám na televizi kromě fotbalu – špičkového, například na Ligu mistrů. Někdy něco dělám na počítači a vracím se ke kaktusům. Byl jsem kaktusář.

Máš nějaká přání do budoucna?

No, aby se člověk tak nějak s boží pomocí dožil spásy. Mám pořád ještě nález na plicích jako pozůstatek té loňské nemoci – to je taková zvláštní věc... Jak jsem říkal, můj nejmilejší světec je sv. Augustin, tak jsem se vloni vydal do Pávie na soukromou pouť. Týden jsem chodil každý den přes celé město k němu do baziliky S. Pietro in Ciel d'Oro, kde je pohřbený. Tam má krásný náhrobek se svými ostatky. Dennodenně jsem se tam modlil a zvláštní je, že tam se poprvé projevila ta podivná nemoc: Jednou jsem se vrátil z kostela na penzion a najednou jsem vůbec nic necítil – sto procentní

Pokračování na str. 4

Hledá se člověk

Hledá se člověk, jeden z pěti miliard, výška a vzhled nerozhodují.

Bankovní konto a značka vozu vedlejší.

Nabízená činnost je zajímavá, požadavků nadlidsky mnoho:

Více naslouchat, než mluvit, více rozumět, než řídit,

více pomáhat, než si stěžovat.

Hledá se člověk.

Za vděčnost nenabízíme žádné garance.

Cítíte-li se k této práci způsobit, přihlaste se, prosím, co nejdříve u prvního, kdo se namane.

Abeln R., Kner A., *Věřím, doufám, miluji*